

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαροῆς
μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

M.— Πῶς τὰ περνᾶς βρὲ μάτια μου ;
 Γ.— Πολὺ ὠραῖα, φῶς μου.
 Διασκεδάζω ἔξοχα μὲ τὴ σφαγὴ τοῦ κόσμου !
 Δὲν ἤμποροῦσε νὰ περνᾶ στιγμᾶς ὠραιότερας.
 Τὸ αἷμα μ' ἐνθουσίασε !

M.— Μωρ' εἶσαι τέτοιο τέρας ;
 Γ.— Ἐγὼ σ' ἐφανταζώμουνα πῶς δὲν σκοτώνεις κόττα !

M.— Αἶ περιτάσεις μ' ἔκαμαν δὲν ἤμουν ἔτσι πρῶτα !

Ἡ Κρακοβία, τὸ Βερδέν, τὸ Λόιτζ, τὸ Μέζ, ἡ Φλάνδρα,
 μ' ἐκάμανε αἰμοχαρῆ
 σ' ἓνα σημεῖο, βρὲ Μαροῆ,
 ποῦ δὲν χωνεύω ἄντρα !

Κι' ἂν ἄλλοτε στὸ δρόμο μου σὰν ἅγιος ἐπῆνενα,
 καὶ μυῖγα δὲν ἠθέλησα ποτὲ ν' ἀνησυχίσω,
 τώρα μ' αὐτὰ τὰ αἵματα θαρρῶ πῶς εἶμαι ὕαινα
 ποῦ θαῦμα πῶς κι' ἐσένανε δὲν πιάνω νὰ ξεσκήσω !

Τριάντα μῆνες εἰν' αὐτοὶ π' ἀφ' τῆς αὐγῆς τὸ χάραγμα
 ἄλλη κουβέντα δὲν ἀκούς παρὰ τ' ἄλληλοσπάρραγμα.
 Καὶ τόσον ἐσυνήθισε καθένας τὰ σφαξίματα
 καὶ τόσον φιλοπόλεμος ὁ κόσμος ἔχει γίνε
 ποῦ τώρα πλέον ἔχασε καὶ λογικὴ κι' αἰσθήματα
 καὶ τοῦ παραξοφαίνεται νὰ μελετᾶς εἰρήνη !
 Εἰρήνη δὲν θὰ ζητηθῇ· ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ μόνη,
 τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς γῆς νὰ σαβανώνῃ !

Τὶ πρόγραμμα καὶ καθεστῶς
 τῆς ὕδρογειοῦ σφαίρας !
 Καὶ νὰ γεννᾶται κι' ὁ Χριστὸς
 μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας,
 νὰ βλέπῃ σὲ τί Καίσαρας καὶ Βασιλεῖς ἐστήριξε,
 τὰς ἀρετὰς πώκῃρουξε !
 νὰ βλέπῃ τοὺς χριστιανοὺς αἰμοδιψεῖς κοντὰ του,
 καὶ ἐρείπια ἐν τῇ σφαγῇ τὰ εὐαγγέλιά του !

M.— Κρίμα στὴ φαντασία σου, ποῦ τετοιούς στίχους φτάνει !
 Μήπως πιστεύουμε Χριστὸ οἱ Γερμανοὶ βρὲ Γιάννη ;
 Αὐτοὶ πιστεύουν πράγματα
 στὸν κόσμον μόνον δύο·
 τῆς τέχνης τῶν θεῶματα,
 καὶ τὰ σαραντὰ δύο !
 Κι' οἱ ἄλλοι παῖναι περιττὸ
 νὰ λέμε τ' ὄνομά τους,

τὴ λόγην ἔχουν γιὰ Χριστὸ
καὶ γιὰ προσκύνῃμά τους.

Γ.— Ἐμεῖς τί θ' ἀπογένουμε ;
 Μ.— Ἐμεῖς μωρ' ἀδερφοῦλη,
 θαρρῶ πῶς ἀγοράσαμε γουροῦνι στὸ σακκοῦλι·
 κι' ἢ τῆς Διπλῆς, ἢ τῆς Τριπλῆς περισπασμοὺς θὰ φέρουμε,
 ἀνάθεμά 'σο ξέρουμε !
 Θαρρῶ πῶς ἀνεμότρατες στὸ πέλαο γυρίζουμε
 κι' οὔτε γιὰτὶ καθάμαστε οὐδέτεροι γυαρίζουμε !
 Οὐχ' ἦττον ὁ αὐστριακός,
 μᾶς βεβαιοῦν ἀνθεντικῶς,
 πῶς ὅσον οὔπω ξεκινᾶ γιὰ τὴ Σερβία πάλι
 μὲ λύσσα καὶ μὲ δύναμι ἀκόμα πρὸ μεγάλης,
 κι' ἂν ὁ μὴ γένοιτο συμβῆ νὰ τσακιστῇ ἐκεῖνη,
 τότε σοῦ λέω καὶ γιὰ μᾶς τί πρόκειται νὰ γίνῃ.

Γ.— Οἱ Ρούσσοι ποῦ βαδίζουνε ;
 Μ.— Χωρὶς νὰ σὲ ψευτίσω,
 τέσσερα μίλια πᾶν' ὀμπρὸς καὶ τετρακόσια πίσω.
 Γ.— Μὰ πῶς αὐτό ;
 Μ.— Ἐξέρω κι' ἐγὼ τί διάολο συμβαίνει ;
 Ὁ χεῖμαρρος ὑποχωρεῖ ἀντὶς νὰ κατεβῆνῃ.
 Κι' ἐνῶ ἐλογαριάζανε
 πῶς Ρούσσοι θὰ γιωρτάζανε
 Χριστόγεννα στὴ Βιέννη,
 τώρα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
 καὶ ποῦ τοῦ Κάιζερ γιορτῆ
 προώρισται νὰ γένῃ !

Γ.— Φοβᾶσαι βλέπω, βρὲ Μαροῆ, τοὺς Γερμανοὺς μεγάλως.
 Μ.— Δὲν τὸ πιστεύω σὰν ἐμὲ νὰν τοὺς φοβᾶται κι' ἄλλος.
 Πολὺ τοὺς ἐφοβήθηκα καὶ τσῶφριξε τὸ μάτι μου·
 καὶ κάθε ποῦ θὰ κοιμηθῶ κυττάζω τὸ κρεββάτι μου
 μὴ μῶχουν οἱ δαιμόνιοι
 κανένα ὑποβρύχιο κρυμμένο στὸ σεντόνι.

Γ.— Καὶ ὅμως ἐφανήκανε μ' ἐμᾶς πῶς εἶναι φίλοι
 κι' αὐτοὶ μᾶς λαοῦν τῆς διαφορῆς πῶχουμε μὲ τὴν Πύλη,
 ἐνῶ οἱ Ρούσσοι ποῦ πονεῖς, ἐμπήκανε μεσίτες,
 πολλὰ χωρὶά ν' ἀδιάσουμε γιὰ τσοῦ γουρουνομύτες.
 Κι' ἂν τοῦ Μεσία ἢ πυγμῆ
 δὲν ἐχτυπιώτουνε μ' ὀρμῆ
 μωρὲ κουφιοκεφάλια,
 θάχης χαμένη σήμερα καὶ σέλα καὶ Καβάλλα.

M.— Βουλγαρικὰ ζητήματα μὴ μ' ἀναφέρῃς, Γιάννη,
 διότι φόβος καὶ μ' αὐτὰ περισσότερο μὲ πιάνει.
 Εἶναι ζητήματα λεπτὰ, καὶ σὺ νὰ μὴν τὰ θίγῃς.

Γ.— Κι' ὅμως τὸν τρίτο πόλεμον δὲν θὰ τὸν ἀποφύγῃς.
 Χαζιρεῦσσουνε, Μαροῆ, νᾶσ' εἰτοιμος τὸ Μάρτη.

M.— Μωρ' δὲν μοῦ λὲς ἂν ἐμαθες, τὸ σῆμα πότα θάρτη ;
 Γ.— Χαζιρεψε τὸ ἀρβύλες σου νὰ τρέξῃς μετὰ ζήλου.

M.— Μωρ' δὲν ἀκούε πῶς τράλεσε κι' ὁ φρόνος τοῦ Καμήλου !
 Γ.— Τὸν Μάρτιον δὲν μᾶς θὰ γοργιάσῃ τῆς σὸ Κλάτος.

M.— Λένε πῶς σήμερα σφαλεῖ καὶ ὁ Παπαντωνάτος,
 λένε καὶ γιὰ τὸν Σάββατον δὲν θὰ γοργιάσῃ
 κι' ἂν τοῦτο γίνῃ γεγονός,
 πᾶς ἂν ἀπομείνῃ φαντασῆς
 γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ;

ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΛΟΓΟΥ
 γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ;

Καὶ δεύτερος διάλογος
τῶν ἡμερῶν ἀνάλογος.

Μ.— Τί μ' ἤθελες ;
Γ.— Μῶρ' ἔλα ἴδω, δόσιμον καὶ σὺ μιὰ γνώμη !
Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ποῦμαστε, ὑπάρχουν ἀστυνόμοι ;
Ἐπάρχουν ἄρα γε ἀρχαὶ
γιὰ μὲ καὶ σένανε, φτωχὲ,
καὶ γι' ἄλλους φαμελίτες,
ἢ μόνον ἀγοροφύλακες ποῦ διώχουν τοῦ σπουργίτες ;
Ἐπάρχουνε Νομάρχηδες ; Ἐπάρχουν οἱ ἐν τέλει,
ἢ κάνει μὲ τὸ γούστο του καθέννας ὅ,τι θέλη ;
Μ.— Τί ἐρωτήσεις εἶν' αὐτὲς ποῦ μ' ἄρχισες μπονόρα ;
Γ.— Εἶμ' ἕξι μέρες νηστικός μὲ τοῦ ψωμοῦ τὴ μπόρα,
καὶ ζήτω μὲν τὸ Ἔθνος μου, ζήτω κ' ὁ Βασιλεὺς μου,
ἀλλὰ δὲν ξέρω ποῦ νάβρω τὸ δίηρο τῆ κοιλιάς μου !

Ἀπὸ τὴν πείνα κάνουνε τὸ μάτια μου θολοῦρες.
Κι' οἱ φουρναραῖοι, βρὲ Μαρή,
ἀντὶ σὲ πείνα φοβερὴ
νά βγάνουνε τοῦλάχιστον διπλάσιες κουλοῦρες,
ζυμώνουν ὅσο θέλουνε καὶ ψένουνε μὲ λίμα
κι' ἐφτὰ βδομάδες γίνεται ἐτούτ' ἢ παντομίμα
π' ὁ κόσμος ἀγωνίζεται
καὶ γροθοκοπανίζεται
γιὰ νάβρω τὸ καρβέλι
καὶ γιὰ τὰ τεκταινόμενα, κανένανε δὲν μέλει !

Χωρὶς ψωμὶ τὸ καλατσὶδ, χωρὶς ψωμὶ τὸ βράου.
Κι' ἂν δὲν ἐβγῶ στὴ γειτονιά
νά τὸ γυρέψω διακονιά
κανένα παξιμάδι,
δὲν θὰ ὑπῆρχα ζωντανὸς ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
κι' ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν ἀρχῶν ποῦ διοικοῦν τὸν τόπον.

Αὐτὰ τ' ἀστεῖα ἐπρεπε πρωτίστως νά προσέχωμεν.
κι' ἂν κυβερνήτην ἔχωμεν
τὸ Γίγα τῶν γιγάντων,
ποῦ ζῶμεν τέλος πάντων !
Καὶ δίχως νά πολυλογῶ,
Μεσσία νάχω ὑπουργὸ
καὶ γιὰ ψωμὶ νά κλαίω,
ντρέπομαι νὰν τὸ λέω !

Κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων, βρὲ Μαρή, τῶχω γιὰ προσβολή μου.
ἐγὼ ποῦ ἐπολέμησα
καὶ δάφνας τὴν ἐγέμισα
τὴν ἔνδοξη φυλὴ μου,
ἐγὼ ποῦ ἐχημάτησα
στὴν ἔκτη δυμοῖα
κι' ἐπῆα κ' ἐξεμάτισα
Τουρκιὰ καὶ Βουλγαρία
νά καταντήσω σήμερα, ἀμὰν γιὰ τὸ καρβέλι
καὶ νά μὲ κάνη, κύριε, ὁ φοῦρνος ὅπως θέλη !

Κι' ἔπειτα, τώρα πῶγιναν παντοῖα βελτιώσεις
κι' ὅπου νά πᾶς, κ' ὅπου βρεθῆς,
δὲν ἔχεις μέρος νά σταθῆς
ἀπὸ τὰς ἀνορθώσεις,
γιατὶ καὶ μιὰν ἀνόρθωσις στοὺς φοῦρνους νά μὴ γένεται
παρὰ στοὺς φοῦρνους διαρκῶς κάθε φτωχὸς νά ψένεται
ὡς ποῦ νά βρῆ καρβέλι :
Ἦθελα νάξερα γι' αὐτὰ τί λέν' οἱ Βενιζέλοι ;
ἢ μᾶλλον πῶς τὰ βλέπουνε οἱ βουλευταὶ τῆς Νήσου
πᾶπῆς καὶ τσῶδιάλεξες γιὰ τὴν περίστασί σου ;

Γέλω, Μαρή, ποῦ σοῦ μιλῶ, μὰ ἡ ψυχὴ μου κλαίει
ποῦ μὰχοτῆζα Κεφαλλονιά
ἐτάφη μὲσ' τὴ λησμονιά
καὶ μὲσ' τὴ φρίκη πλέει !
Ὅτε στὸ πρῶτο γωροφύλακον βασιλεῖον
δὲν βλέπεις τὰ συμβαίοντα ἐντὸς τ' Ἀγοροφύλακτου
πῶχει νομάρχην, μοιραρχο, προσέξινους καὶ κονσόλους
καὶ βραίσκει ἕνας φοῦρναρης καὶ κογιονάρε μ' ὄλους !

Συνέδριον δασκαλικὸν
τὰ μάλα προοδευτικόν.

Τὴν Κυριακὴ πῶπέρασε στὰς ἔνδεκα ἡ ὥρα,
συνήχθησαν διδάσκαλοι ἀπὸ χωριὰ καὶ χώρα,
ὁ Τσερνοτάς
ὁ Ροζοτάς,
ὁ Φώτης ὁ Λαούσης,
ὁ Παγουλάτος ὁ ἀψὺς, ἢ γκρίνα ὁ Πετούσης,
ὁ Κατσαίτης ὁ κομπὸς, μαζὺ μὲ τὸν Πολλάκη,
ὁ Γρηγοράτος, πλαρινὸς μὲ τρεῖς ὀργιὲς μουστάκι,
ὁ Σκιαδαρέσης ὁ παππᾶς, ὁ χαϊδεμένος Διάκος,
Κοσμᾶτος καὶ Καλογηράς, Μαρούλης καὶ Βαρδάκος,
ὁ Λιναρδάτος κ' ὁ Καλὸς οἱ Φροβελιανίσται
καὶ τέλος πάντων ἅπειροι τοῦ ἀλφαβήτου μύσται.

Καὶ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐν τούτοις ἡγουμένου
— κυρίου Παπαμιχαὴλ ἀνδρὸς φρεσκοφερμένου —
ἀνήλθον στὴν Δημοτικὴν τὴν πρώτην τῶν ἀρρένων
πρὸς σκέψιν καὶ βελτίωσιν πολλῶν κακῶς κειμένων.
Οὐ μὴν καὶ διδασκάλισσαι παρήσαν ἀρχεταὶ
μοιραίως περισπώμεναι σ' αὐτὰς τὰς ἐνεργείας
καὶ μιὰ τούτων μάλιστα ἐξόχω; νουβωιτὲ,
τοὺς διδασκάλους τέτρωκεν τοὺς ἄνευ συζυγίας.

Ὁ προϊστάμενος λοιπὸν ὁ νέος τῶν σχολείων,
συνέστησεν εἰς ἅπαντας τὴν ἀγορὰν βιβλίων
καὶ ἄλλων περιοδικῶν τὰ μάλιστα χρηζόντων.
ἀλλὰ κ' ἑκατοστάριχο περίπου στοιχιζόντων.
Τοῦτο δ' ὡς ἤκουσαν πολλοὶ ἐρίφηδες δασκάλοι,
τυγχάνοντες εἰς ἄθλιον οἰκονομίας χάλι,
προσέβλεπον τὸν ῥήτορα διὰ λοξῶν βλεμμάτων
καὶ πάντες ἐκηρύχθησαν κατὰ τῶν συγγραμμάτων.

Δικαίως δ' ἔλεγαν πολλοὶ «σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
θέλεις βιβλία διάβῃς, θέλεις νά μὴ διαβάσης,
τὸ πρᾶγμα ὅπως φαίνεται καθόλου δὲν θ' ἀλλόξῃ
κ' ὁ Βενιζέλος σίγουρα τὸ Μάρτη θὰ σ' ἀρπάξῃ !»
Αὐτὰ λοιπὸν σὰν ἀρπάξε κ' ἐμένανε τ' αὐτὶ μου,
ἐβγῆκα κ' εἶπα, δάσκαλε κ' ἐπιθεωρητή μου,
τί θέλεις παιδαγωγικά
συστήματα καὶ φῶτα
ποῦ τώρα τὰ γερμανικά
φουρνέλα καὶ μπουρλότα
τὸ πᾶν ἐξαναγύρισαν καὶ θὰ ξαναγύρισουν
καὶ μὲσ' στὴ στάχτη τοῦ πυρὸς τὰ γράμματα θὰ δύσουν !

Κατόπιν ἄλλος δάσκαλος προέτεινε στοὺς ἄλλους,
νά γίνη ἕνας σύνδεσμος νά δέσῃ τοὺς δασκάλους.
Καὶ μιὰ δασκάλα λιγερὴ καὶ λεπτοκαμωμένη,
ἀντέτεινε μὴ θέλουσα νά ἦναι δεδεμένη
ἀλλ' ἐλευθέρᾳ νά κνιτᾶ
τὴν πρόοδον τοῦ φύλου τῆς
κ' ἐπιχαρίτως νά πετᾶ
μὲ τὰ πτερὰ τοῦ πύλου τῆς.

Τὸν σύνδεσμον ἀπέκρουσαν πολλοὶ τῶν διδασκάλων,
βλέποντες τὰ συμβαίοντα στὸν Σύνδεσμον τὸν ἄλλον.
Ἐτέρως δὲ προιάσεως δασκαλικῆς μὴ οὔσης,
ἐλύθη τὸ συνέδριον τῆς προπαραληγουσῆς
κ' ὁ φίλος Παπαμιχαὴλ θὰ μᾶς ὑποχρεῶνῃ
συχρότερα συνέδρια νά μᾶς διοργανῶνῃ
γιὰ νάχη κάποια κίνησις ἢ πόλις μας ποῦ φθίνει
κ' ἀδιάφορο ἂν τίποτα δὲν πρόκειται νά γίνη.

Τόσους δασκάλους βλέπωντας ἀγελιδὸν ἐμπρὸς μου
τοὺς ἐκρυφοκαμάρωνα κ' ἔλεγα μοναχὸς μου,
τί κοῖμα τί δυσάρεστον, καὶ ποῖα ὄντως λύπη,
εἰς χρόνους μαύρους κ' ἀλγεινοὺς
νά περισσεύῃ τόσος νοῦς

καὶ στᾶν νὰ γίνῃ ἡμεῖς
Τόσους δασκάλους νά σὲ γὰς, καλὰ τὰ τὰ κατωῖα
ἔλεγα ποῦ τοὺς ἐβλέπα ἐν ὄψει σταθῆς
τόσο ποῦ βαδανίζονται μ' αὐτὸ τὸ ἀλφεινὸν
δὲν ἠμποροῦσα νά σὲ γὰς τὸς τσὺβῆλα στᾶς !

